

**ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΗ΄
ΜΕΘΕΟΡΤΑ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
ΚΑΙ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΜΩΣΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΙΘΙΟΠΟΣ**

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἰστῶμεν στίχ. στ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὸν Ἀθλοφόρον; τὸν ἠγλαϊσμένον Φανούριον, τὸν τῆ Ἐκκλησίᾳ ἀστράπτοντα, φερωνύμως φέγγει τῶν θαυμάτων· Ῥοδίῳ, τὸν ἐν κινδύνοις ἀντιλήπτορα, καὶ πάντων τῶν Ὁρθοδόξων παρακλήτορα· τὸν θαυμαστὸν στεφανίτην, τὸν χοροβατοῦντα, Παραδείσου ἐν ταῖς ἀυλαῖς, καὶ πᾶσιν αἰτούμενον, τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Ποῖον οἱ εὐσεβεῖς ἔπαινον, προσενέγκωμεν τῷ Ἀθλοφόρῳ; τῷ δεδοξασμένῳ ἐν Μάρτυσι, καὶ περιβοήτῳ τοῖς θαύμασι, τῷ περιποθήτῳ Φανουρίῳ· ἐν Ῥόδῳ, φανερωθεὶς γὰρ νεύσει κρείττονι, ἐκλάμπει, τῆ οἰκουμένη ὥσπερ ἥλιος, σκότος παθῶν ἀπελαύνων, καὶ πάντας φωτίζων, τοὺς ἐν ὕμνοις περιχαρῶς, αὐτοῦ ἐορτάζοντας, τὴν παγκόσμιον πανήγυριν.

Ποίοις πνευματικοῖς ἄσμασι, σὲ ὑμνήσωμεν Μάρτυς θεόφρον; σὺ γὰρ τῶν τυράννων Φανούριε, ἥσυχνας τὸ θράσος τὸ ἵππειον, καὶ μαρτυρικῶς ἐτελειώθης· ἐντεῦθεν, ἐν τοῖς ὑψίστοις δοξαζόμενος, καὶ αἴγλης, τῆς ἀνεσπέρου ἐμφορούμενος, τοὺς εὐλαβῶς σε καλοῦντας, προφθάνων ἐν τάχει, ἀπαλλάτεις τῶν πειρασμῶν, καὶ βρῦεις τοῖς πάσχουσι, τῶν ἰάσεων τὰνάματα.

Καὶ τοῦ Ὁσίου γ΄ ἐκ τοῦ Μηναίου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Μαρτυρικῶν σου ἀγώνων τὰ εἶδη, τίς ἐπαξίως εὐφημήσει, Φανούριε Μεγαλομάρτυς ἀήττητε· πάντα γὰρ ὑπομείνας, ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί σε Χριστῷ, τῶν τυράννων τὸ θράσος ἐταπείνωσας, καὶ εὐσεβείας τὸ τρόπαιον, τοῖς πέρασιν ἡγείρας. Διὸ οἱ πιστοὶ θαυμάζοντες, ἐν κατανύξει δυσωποῦμέν σε· Πρέσβευε Ἄγιε ἐκτενῶς, τῷ ἐν Τριάδι προσκυνουμένῳ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιланθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ’ οὐ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἷσοδος, τὸ Φῶς ἰλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ὅτε ἡ ἀγία σου Εἰκὼν, οὕσα ὑπὸ γῆν κεχωσμένη, ἐφανερῶθη πιστοῖς, τότε θάμβους ἔπλησας, αὐτοὺς Φανούριε, οἱ μαθόντες τὴν κλήσιν σου, καὶ τοῦ μαρτυρίου, τὰ φρικτὰ παλαίσματα, πίστει ἐκραύγαζον· Μέγας ὁ Θεὸς Φανουρίου, ὁ πρὸς σωτηρίαν ἀνθρώπων, θαυμαστὰ σημεῖα ἐργαζόμενος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὅτε τὴν ἀγίαν σου μορφήν, εἶδεν ἐν Εἰκόνι ὁ Νεῖλος, ὁ τῶν Ῥοδίων ποιμὴν, τότε κλίνας γόνατα, αὐτὴν ἠσπάσατο, Ἀθλοφόρε πανεύφημε, καὶ τῆς χριστωνύμου, προεξάρχων φάλαγγος, ἔνθους ἐκραύγαζε· Μέγας ὁ Θεὸς Φανουρίου, ὁ πρὸς σωτηρίαν ἀνθρώπων, θαυμαστὰ σημεῖα ἐργαζόμενος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Ὅτε τῶν θαυμάτων σου σοφέ, θαυμαστῶς ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος, εἰς ἀκοὴν τῶν πιστῶν, τότε σὴν ἀντίληψιν, ἐπεκαλέσθησαν, Ἱερεῖς οἱ αἰχμάλωτοι, οἱ καὶ λυτρωθέντες, τῶν δεσμῶν ἐδόξασαν, Θεὸν κραυγάζοντες· Μέγας ὁ Θεὸς Φανουρίου, ὁ πρὸς σωτηρίαν ἀνθρώπων, θαυμαστὰ σημεῖα ἐργαζόμενος.

Δόξα. ᾠχος πλ. β΄.

Ἀθροίσθητε σήμερον, τῶν εὐσεβῶν αἰ χορεῖαι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ Φανουρίου τοῦ μάκαρος, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς, ὑμνοῦντες αὐτὸν καὶ λέγοντες· Χαίροις ὁ ἀνδρείως πάλοι ἀθλήσας, καὶ μετὰ χρόνους πολλοὺς φανερωθεὶς, τῇ εὐρέσει τῆς ἀγίας Εἰκόνοσ σου· χαίροις ὁ τοῦ φωτὸς Χριστοῦ κοινωνήσας, καὶ τὴν γνῶσιν τῶν ἀφανῶν φανερῶν, τοῖς ἐπικαλουμένοις τὸ θεῖόν σου ὄνομα· χαίροις τῆς Ἐκκλησίας τὸ καύχημα, τῆς Ῥόδου προστάτης ἀκοίμητος, καὶ τῶν πιστῶν ἀντιλήπτωρ θερμότατος. Παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Θεόν, αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἀθλοφόρου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

ᾠχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν τῆς Ῥόδου προστάτην, καὶ μέγαν πρόμαχον, τὸν παραδόξως γνωσθέντα, τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ, τῶν Μαρτύρων τὸ λαμπρόν, κλέος Φανούριον, ἀνευφημήσωμεν πιστοί, ὅτι χάριν ἐκ Θεοῦ, δεξάμενος ἰαμάτων, φερωνύμως ὡς φῶς ἐκλάμπει, ἄδυτον πᾶσι τοῖς τιμῶσι αὐτόν.

Τὸ ὁμόηχον Θεοτοκίον καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες· εἰς τῆς Ὀκτώηχου, τοῦ Ἁγίου Φανουρίου καὶ τοῦ Ὁσίου Μωσέως ἐκ τοῦ Μηναίου. Κανὼν τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς ἐν τοῖς Θεοτοκίαις· «Κυρίλλου».

Ὡιδὴ α΄. ᾠχος πλ. α΄. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὸν Ἀθλοφόρον πιστοί, ταῖς ὑμνωδίαις στεφανώσωμεν, μετ' εὐφροσύνης

πρὸς αὐτὸν ἀνακραυγάζοντες· Μαρτύρων τὸ καύχημα, Χαῖρε Φανούριε.

Ἀγαπήσας θερμῶς, τὸν σαρκωθέντα Θεόν, στερρῶς ὑπέστης τὸ μαρτύριον, καὶ τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν κατετραυμάτισας· διὸ στέφος ἔλαβες, νίκης Φανούριε.

Ὡς Χριστοῦ Ἀθλητῆς, τὴν παρρησίαν πολλήν, παρ' αὐτῷ ἔχεις· διὸ πρέσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν εὐλαβῶς ἀνευφημούντων σε, Φανούριε ἐνδοξε, Ῥόδου τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Καταιγίς με Ἄγνη, τῶν ἀκαθέκτων παθῶν, δεινῶς χειμάζει τὸν ταλαίπωρον, καὶ ἀπολείας εἰς βυθὸν καταποντίζομαι· Θεοτόκε σῶσόν με, τῇ ἀντιλήψει σου.

Ῥιδὴ γ'. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ.

Δυνάμει τοῦ τιμίου Σταυροῦ, κατὰ τῆς πλάνης προσεχώρησας, καὶ τῶν τυράννων τὴν ἔπαρσιν, ἐταπείνωσας Φανούριε.

Υπέμεινας ἀνδρείως σαρκός, τὰς ἀλγηδόνας δυναμούμενος, τῇ δυναστείᾳ τῆς πίστεως, τοῦ Παντάνακτος Φανούριε.

Ἀνέτειλας ὡς ἄστρον λαμπρόν, ἐκ γῆς λαγόνων τῇ Εἰκόνι σου, τῆς Ἐκκλησίας Φανούριε, καταυγάζων τὸ στερέωμα.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε Παρθένε πιστῶς, τὴν ὑπερτέραν πάσης κτίσεως, τὴν τὸν Θεὸν σωματώσασαν, εἰς ἀνθρώπων ἀπολύτρωσιν.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου καὶ ἀκολούθως τὸ Κάθισμα.

Ῥχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀστὴρ οὐρανόφωτος, ἐκ γῆς λαγόνων φανείς, φωτίζεις Φανούριε, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, φωτὶ τῶν θαυμάτων σου· βλύζεις γὰρ ἀενάως, τῶν ἰάσεων ρεῖθρα, πάθη ἀποδιώκων καὶ ἰώμενος νόσους· διὸ σε εὐφημοῦμεν πιστῶς, τελοῦντες τὴν μνήμην σου.

Καὶ τοῦ Ὁσίου Μωσέως τοῦ Αἰθίοπος ἐκ τοῦ Μηναίου μετὰ τοῦ Θεοτοκίου.

Ῥιδὴ δ'. Ἀκήκοα Κύριε.

Ἀκμῆς τῆς νεότητος, γενναιοφρόνως, καταφρονήσας, πρὸς ἀθλήσεως ἔδραμες τὸ στάδιον, ὡς Χριστοῦ τὴν δόξαν, θέλων Φανούριε.

Θηρῶν τὰ ὀρμήματα, τῇ προσευχῇ σου, καθυποτάξας, Δανιὴλ ἄλλος ὄφθης ὦ Φανούριε, τῷ προσώπῳ λάμπων, τοῖς καθορῶσί σε.

Τὸ πῦρ τὸ ὁμόδουλον, καταπατήσας, ὡς τὴν ψυχὴν σου, πυρπολούμενος Κυρίου τῷ ἔρωτι, οὐρανῶν τῆς δρόσου, Μάρτυς ἀπήλαυσας.

Θεοτοκίον.

Ρ'οαῖς τοῦ ἐλέους σου, Εὐλογημένη, Θεοκυήτορ, τὴν κατάξηρον ψυχὴν μου κατάρδευσον· πιστῶς γὰρ δοξάζω, Μῆτερ τὸν τόκον σου.

Ῥιδὴ ε'. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Εὐσέβειαν ἠγάπησας ἔνδοξε, καὶ δι' αὐτήν, τυράνων τὰς ἀπειλάς, ὡς ἄσαρκος κατεπάτησας.

Ὡς μέγιστον τοῖς θαύμασιν ἅπαντες, οἱ εὐσεβεῖς, τιμῶμέν σε εὐλαβῶς, Φανούριε παμμακάριστε.

Ὁ ἅγιος Φανούριος οἶκος σου, πέλει πηγῆ, θαυμάτων σου τοῖς πιστοῖς, ἀεὶ πηγάζων τὰνάματα.

Θεοτοκίον.

Γλέωσαι Πανάχραντε Δέσποινα, τὸν σὸν Υἱόν, ἵνα τύχωμεν ζωῆς, τῆς αἰωνίου οἱ δοῦλοί σου.

Ῥιδὴ στ'. Μαινομένην κλύδωνι.

Αἰχμαλώτων λύτρωσις, καὶ νοσούντων θεῖος ἰατρός, σὺ ὑπάρχεις ἔνδοξε Φανούριε· διὸ πιστοί, γεραίρομέν σου τὴν ἄθλησιν.

Τοῦ φωτὸς κατέβαλες, ἐν τοῖς ὅπλοις σκότους τὸν δεινόν, ἀρχηγέτην Ἄγιε Φανούριε, οὗ τῆς ὀργῆς, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας διάσωσον.

Α'θλητὰ Φανούριε, τῶν Ῥοδίων κλέος θαυμαστόν, ἀπὸ πάσης λύτρωσαι κακώσεως, καὶ συμφορᾶς, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Λογισμῶν μου κλύδωνα, τῇ γαλήνῃ τῶν σῶν προσευχῶν, Παναγία Δέσποινα κατεύνασον, καὶ τῷ Θεῷ οἰκείωσόν με, ὡς εὐσπλαγχνος.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Γερεῖς διέσωσας, αἰχμαλωσίας ἀθέου, καὶ δεσμὰ συνέθλασας, δυνάμει θείᾳ θεόφρον· ἥσχυνας, τυράνων θράση γενναιοφρόνως· εὐφρανας, Ἀγγέλων τάξεις Μεγαλομάρτυς· διὰ τοῦτό σε τιμῶμεν, θεῖε ὀπλίτα, Φανούριε ἔνδοξε.

Μηνολόγιον καὶ Συναξάριον ἐκ τοῦ Μηναιίου.

Ῥιδὴ ζ'. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Φανερωθεῖς θαυμαστῶς, τῶν σὲ καλούντων ἐν ἀνάγκαις, παρίστασαι ἀρωγός, ἀεὶ Φανούριε.

Τὴν μυστικὴν τοῦ Χριστοῦ, ἐνδεδυμένος παντευχίαν, κατέβαλες δυσμενῶν, ὄφρυν Φανούριε.

Ε'ν παρρησίᾳ ἀεὶ, Χριστὸν δυσώπει τοῦ σωθῆναι, ἀπὸ κινδύνων ἡμᾶς, τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Λελαμπρυσμένη φωτός, τῇ νοητῇ φωτοχυσίᾳ, καταύγασον μου τὸν νοῦν, Θεοχαρίτωτε.

Ῥιδὴ η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Θείαις ἐνεργῶν, δυνάμεις τῶν θαυμάτων, ὡς μέγας ἐν Μάρτυσι, μάκαρ Φανούριε, πᾶσιν ἐκλάμπεις, νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ, ὡς ἀστήρ φωσφόρος, τοῖς σὲ ὑμνολογοῦσι.

Ὡς περ Ἱερεῖς, τοὺς τρεῖς ἐκ Κρητονήσου, δουλείας ἐλύτρωσας, στυγνῆς Φανούριε, οὕτω ἐν τάχει, παθῶν αἰχμαλωσίας, καὶ ἡμᾶς οὖν ῥύσαι, τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας.

Εἶδη τὰ σεπτὰ, τῶν ἄθλων σου ἐν πίστει, τιμῶμεν Φανούριε, πιστῶς δεόμενοι· πρόφθασον πάντας, φυλάττων ἐν ἀνάγκαις, τοὺς ἐπικαλου-μένους, προστάτην σε καὶ ῥύστην.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὑπερφῶς, ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας, δι' ἄφατον ἔλεος, Θεοχαρίτωτε, ἔσωσε πάντας, τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας, ὡς Ἀγνὴν Παρθένον, καὶ μόνην Θεοτόκον.

ᾠδὴ θ'. Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Σὲ τὸν θαυμαστὸν ὀπλίτην, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐκ Ῥόδου ἐκλάμπσαντα, τῷ κόσμῳ Φανούριε, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μακαρίζομεν.

Δεῦρο συμπαθῶς παμμάκαρ, τοὺς σοὺς ὑμνητάς, πειρασμῶν τε στενώσεων, καὶ νόσων Φανούριε, ὡς ταχὺς εἰς πρεσβείαν ἐξαιρούμενος.

Πάρεσο ἡμῖν ἐν βίῳ, ἀεὶ βοηθός, καὶ προστάτης καὶ φύλαξ, παμμάκαρ Φανούριε· καὶ γὰρ πόθῳ τιμῶμεν τοὺς ἀγῶνάς σου.

Θεοτοκίον.

Υὔψωσας ἡμῶν τὴν φύσιν, Ἀγνή ἀληθῶς, ἀπειράνδρος τὸν Ὑψιστον, Θεὸν σωματώσασα· διό σε ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Φανερωθεὶς ἐν Ῥόδῳ, Μεγαλομάρτυς θαυμαστῶς, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκεῖθεν, ἄστρον ἀνέτειλας λαμπρὸν, θαυμάτων σου ταῖς ἀκτίσι, τοὺς ὀρθοδόξους πυρσεύων.

Καὶ τοῦ Ὁσίου Μωσέως ἐκ τοῦ Μηναίου μετὰ τοῦ Θεοτοκίου.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστῶμεν στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι Στιχηρὰ Προσόμοια.

ᾠδὴ β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Μέγας ἐν Ἀθληταῖς, Φανούριε ὑπάρχων, τοῖς πέρασιν ὡς μέγας, φωστήρ ἀεὶ ἐκλάμπεις, τῇ αἴγλῃ τῶν θαυμάτων σου.

Ἡἴλιος ἐκ τῆς γῆς, λαμπρὸς ἐξανατείλας, Φανούριε φωτίζεις, τῇ χάριτί σου πάντας, τοὺς ἐπικαλουμένους σε.

Πέλαγος ἀληθῶς, δείκνυται θαυμασίων, ὁ ἅγιος ναός σου, ἐν ᾧ συναθροισθέντες, Φανούριε ὑμνοῦμέν σε.

Πρέσβευε τῷ Θεῷ, ὡς ἔχων παρρησίαν, ἵνα ῥυσθῶμεν Μάρτυς, κινδύνων πολυτρόπων, οἱ εὐλαβῶς τιμῶντές σε.

Δόξα. ᾠχος πλ. α΄.

Δεῦτε φιλομάρτυρες, εὐσεβοφρόνως ἅπαντες ἐπαινέσωμεν, τὸν Μεγαλομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, τὸν παραδόξως ἐν Ῥόδῳ φανερωθέντα, καὶ φερωνύμως τῇ Ἐκκλησίᾳ φῶς χρηματίζοντα, τὸ καύχημα τῶν Μαρτύρων, καὶ τῶν Ὁρθοδόξων προασπιστὴν ἀκαταίσχυτον· διὸ καὶ πρὸς αὐτόν, ἐν ἀγαλλιᾶσει βοῶντες κράζωμεν· Φανούριε πανένδοξε, γενοῦ ἡμῶν ἀντίληψις καὶ σκέπη, πρεσβεύων ἀδιαλείπτως ὑπὲρ ἡμῶν, τῷ ἐν Τριάδι προσκυνουμένῳ Θεῷ, τῷ δοξάζοντί σε τοῖς θαύμασι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἶτα· Σοὶ δόξα πρέπει, ἡ Μικρὰ Δοξολογία καὶ ἀκολουθῶς τὰ πληρωτικά. Εἰς τὸν Στίχον, ψάλλομεν τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ΄.

Μεγαλομάρτυς Ἀθλητά, Τροπαιοφόρε Φανούριε, χαῖρε καὶ εὐφραίνου, ὅτι τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσας, ἐν τοῖς ὑψίστοις ἐκτίσω τὴν κατάπαυσιν, μαρτυρικῇ εὐκλείᾳ ἐξαστράπτων, καὶ τὸ φῶς τῶν θαυμάτων σου, τῇ οἰκουμένῃ φαιδρῶς ἐξανατέλλων. Διὸ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων ἐν ὕμνοις, τὴν φωτοφόρον σου πανήγυριν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς συνήθως καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ συνήθη. Απόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας. Κοινωνικὸν τὸ τῆς ἡμέρας. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλουῖα.

Στίχοι.

*ᾠμους σοι Φανούριε ὕφανε πόθῳ,
Κύριλλος αἰτούμενος σὴν προστασίαν.*